

og dersom en Familiefader sidder med en stor Flok Børn, nuvel, saa kan han indskrænke Forbruget af Luksus, men han kan ikke indskrænke Forbruget af Nødvendighedsartikler. Jeg antager, at det er Grunden til, at Englænderne særlig have valgt Luksusartikler.

Endelig kommer der en tredje Grund-sætning i England, den nemlig, at der af en Vare, hvoraf Staten tager sin Skat, skal betales lige saa vel af den udenlandske Produktion, som af den indenlandske. Man opkræver Skatten baade i Indlandet og i Udlandet, og derved sikrer man sig, at man faar et klækkeligt Beløb ind. Naar man af en Vare blot opkræver Skatten af den udenlandske Produktion og tillader den indenlandske at dele Skatten med sig, saa kan Skatten ganske vist for Statskassen svinde ind til et temmelig ubetydeligt Beløb, men naar man paa en Gang tager Skat baade af den indenlandske og den udenlandske Produktion, saa sikrer Statskassen sig et klækkeligt Beløb.

Det er disse engelske Grund-sætninger, som jeg mener, at vi have al Grund til at tage Hensyn til, eftersom vi nu en Gang ere stillede saaledes, at vi, jeg havde nær sagt, ere økonomisk afhængige af England. Sæt, at Englænderne vilde gøre Gengæld mod os, saa vilde det jo egentlig ligge meget nær, at de kunde sige: vi modtage alle eders Landbrugsprodukter ganske frit, men hvad gøre I, naar Varer, producerede i England, komme til Danmark, saa lægge I stor Told derpaa og indskrænke altsaa Indførsel af engelske Produkter. Det er ikke Lige for Lige, naar Venskab skal holdes, og jeg har hørt denne Bebrejdelse fra mange Englændere, at vi ikke gøre Gengæld mod dem. For mig staar det altsaa saaledes, at vor Toldpolitik burde hænge sammen med den engelske, netop fordi vort hele Ve og Vel beror paa, at vi holde Forbindelsen med England ved lige, og jeg betragter derfor ethvert Skridt, som kunde nærme vor Toldbeskatning hen imod den engelske, som et Fremskridt, og alt, hvad vi foretage os, som gaar den modsatte Vej, staar for mig som et Tilbage-skridt.

Det Forslag, der nu ligger for os, gør nogle ganske smaa Skridt i den rigtige

Retning, men det forekommer mig rigtig nok, at disse Skridt ere saa smaa, at dersom det hele skulde strande, var Ulykken egentlig ikke saa stor, thi det er egentlig kun en Revision paa nogle smaa Punkter hist og paa nogle smaa Punkter her, men der er ikke det, jeg vilde kalde store Principforandringer i Forhold til det, vi have. Dersom vi altsaa skulde tvinges til at give en større Beskyttelse til Industrien, end der alt er, saa lad os hellere blive ved det bestaaende. Jeg mener, at Vejen maa være, at vi successiv kunne komme bort fra Beskyttelsen, men det er saa langt fra, fordi jeg er en Modstander af Industrien, at jeg tværtimod maa sige, at naar en Industri kan blive levedygtig og konkurrencedygtig i vort Land, glæder jeg mig i allerhøjeste Grad derover. Jeg vil yderligere sige, at jeg tror, at det var slet ikke umuligt, at Danmark kunde blive et virkeligt Industriland. Jeg mener derved et Industriland, som ikke alene kan forsyne de faa Mennesker, der ere i dette Land, men som ogsaa kunde forsyne Udlandet, og jeg mener det netop, fordi Kommunikationsforholdene i de senere Aar ere blevne saa lette, at Kul og Jærn, som vi jo mangle, kunne fragtes fra Nordengland til vore Havne omtrent for samme Betaling, som de nu fragtes fra Nordengland og Skotland til de store Fabrikker i Sydengland. Vi ere altsaa omtrent lige saa godt stillede med Hensyn til Raaproducter som disse Fabrikker, især naar vi vedtog Toldfrihed paa Kul og Jærn, og det forekommer mig, at vor Stilling paa Verdenskortet er saa heldig, da vi ligge paa den store Alfارvej, der forbinder Østersøen med Nordsøen, at vi have gunstige Betingelser for virkelig at kunne faa en blomstrende Industri. Men jeg tror, at disse Beskyttelsessatser hindre Industrien i at blive til noget, idet de hos os opretholde en Industri, som ikke er konkurrencedygtig. Jeg vil meget godt tro, hvad den ærede sidste Taler sagde, at f. Eks. Papirfabrikkerne ikke tjene ret meget, og det er saa meget sørgeligere, da de jo faa 1 Mill. og saa ikke forstaa at tjene den. Det maa være den Difference, der ligefrem gaar tabt, der spildes, fordi de maa have lavet deres Fabrikker paa en eller anden uheldig Maade, de ere maaske